

Minister Stauning: Flere ærede Medlemmer tilhørende det konservative Parti eller Partiet Venstre har beskæftiget sig med Arbejdspørgsmaal, hvilket i og for sig ikke er urimeligt, tværtimod glædeligt; thi de Anliggender, der angaar Arbejdsforhold, trænger sig i vore Dage stærkt paa, det forekommer mig naturligt, at det sker lige saa vel herhjemme som andre Steder. Efter alt det, der er foregaaet i Krigsaarene, kan man ikke vente, at Arbejderne engleblidt skulde underkaste sig de Vilkaar, der maatte blive budt dem, naar Prisstigningen paa Livsfornødenheder saaledes overvælder Befolkningen, som det er sket, og sket ikke mindst efter Krigens Afslutning. Det er saare forstaaeligt, at der bliver Brydninger, Uro, og at en vis Misfornøjelse breder sig i Befolkningen med paafølgende Krav om Afhjælpning af de Forhold, hvorover der klages.

Trods alt, hvad der nu kan siges om Uroen i Arbejderverdenen, maa det dog utvivlsomt erkendes, at de danske Fagforeninger i Hovedsagen har indtaget et forsvarligt Standpunkt, et Standpunkt, som ogsaa er blevet anerkendt og fulgt af de mange Tusinde Medlemmer. Der er vist meget Maadehold, og som Regel har Fagforeningerne da ogsaa lyttet til de Fordringer om at tage Hensyn til almene Samfundsinteresser, som blev gjort gældende. At der kan paavises Undtagelser fra denne almindelige Regel, berettiger ikke til den almindelige Fordømmelse af Arbejderne, som er kommet til Orde baade her i denne Sal og udenfor, og berettiger heller ikke til en haardhændet Fremgangsmaade, som hist og her er blevet anbefalet, idet en haardhændet Fremgangsmaade jo ikke blot vil ramme dem, der maatte have vist sig hensynsløse overfor Samfundet, men nødvendigvis ogsaa maa komme til at ramme adskillige, som maaske havde vist sig fuldt hensynsfulde. Endelig kan der, som allerede sket fra Statsministerens Side, paapeges vægtige Grunde, som gør visse af de nævnte Undtagelsestilfælde i hvert Fald forklarlige, selv om man ingenlunde finder Anledning til at forsvare de Handlinger, som dog har deres naturlige Forklaring.

Drager vi imidlertid en Sammenligning mellem Forholdene i Danmark og dem i andre Lande, saa er der vistnok Grund til at erkende, at Samfundet herhjemme som Helhed har meget lidt Grund til Besværing. De alvorlige Udskejelser, der i Fjorvirkede opskræmmende, rettedes jo dog ikke mod Arbejdsgiverne, men fortrinsvis mod Socialdemokratiet herhjemme; saa nogen

større Grund til Besværing fra Samfundets Side synes der ikke at være.

De Talere, som har beskæftiget sig med Strejkerne, og hvad der i øvrigt kaldes Uro, har ikke søgt at forklare sig Aarsagerne og har heller ikke søgt at anvise brugbare Midler til Afhjælpning af de Vanskeligheder, der kan paapeges. Men man har her i Tinget, som det ogsaa er sket udenfor Tinget, kastet sig over Arbejdsløshedskasserne. Disse synes at være blevet den Syndebuk, hvorover alt den opsamlede Harmen nu skal udgydes. Det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) og det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) har suppleret af mange andre Medlemmer, ført i Hovedsagen den samme Tale, som er blevet refereret for nylig fra et større Møde af Industriens Arbejdsgivere. Det forekommer mig ganske uberettiget at tillægge Arbejdsløshedskasserne Skylden for daarlig Moral, manglende Arbejdsvillie o. s. v. Hvis man undersøger de paagældende Forhold nærmere, vil det vise sig, at der er uhyre lidt Grundlag for en saadan Anklage, og at det er ganske uberettiget, naar det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt taler om en Fortolkning af Loven, der har fremkaldt en Udvikling, der kaldes Statssyndikalisme. Der foreligger ikke nogen saadan Fortolkning af Loven, og der foreligger slet intet, som berettiger til at tale om, at der af de af Staten kontrolerede Arbejdsløshedskasser drives nogen Art af syndikalistisk Virksomhed.

Arbejdsløhedsforsikringen er ganske absolut en Foranstaltning af Samfundsinteresse. Det er ikke alene for de arbejdsløses Skyld, man har gennemført Loven om Arbejdsløshedskasser med Tilskud af Staten. Det er utvivlsomt lige saa meget for Arbejdsgivernes Skyld og af Hensyn til hele Samfundet, at denne Lovgivning i sin Tid er gennemført og de paagældende Tilskud til-sagte Arbejdsløshedskasserne, og jeg har da heldigvis ogsaa forstaaet, at der er en vis Grad af Enighed om, at Arbejdsløshedskasserne i og for sig skal opretholdes. Jeg ønsker at betone overfor Bemærkninger, der er gjorte, at de neppe kan opretholdes under væsentlig andre Former end dem, de fik ved Loven af 1907.

Paa Arbejdsgivernes Industrimøde i forrige Uge har den Taler, der beskæftigede sig med Emnet Arbejdsløhedsunderstøttelse, angrebet Loven af 1907 og selve det Princip, hvorover Arbejdsløhedsforsikringen er bygget, og han har fremsat den Paa-stand, at Kassernes betydelige Omsætning, Millioner af Kroner, administreres, uden